

„Waar jij die koopjes altijd ontdekt!”

„Ik moet de menschen toch even op hun gemak kunnen laten uitrusten, als er tenminste iemand om te kijken komt,” zei Laurette. „De kosten van mijn tentoonstelling heb ik er juist uitgehaald. Ik heb mijn succes gehad, mijn critieken! Ik ben er ook gelukkig mee.... heel gelukkig! En ook dankbaar! Maar nu kán ik ineens niet meer! Dat eeuwige gesloof en gereken! Ik moet nu aan wat anders gaan denken om mijn hersens rust te geven. Ik zal je zeggen, ik ben nu bezig aan het uitzoeken van een nieuw avondtoilet.”

„Wat?” Ik was zoo verbaasd, dat Laurette lachte, tot ze de tranen in de oogen kreeg.

„Monsieur van der Leye,” zei ze.

„Ja?” vroeg ik. „Monsieur van der Leye! Daar heb je me van verteld! Hij woont hiernaast. Je buurman! Hij leverde de gracieuze avondtoiletten voor je benedenbuurvrouw op de eerste étage. Tailleur pour dames! Haute couture!”

„En tegelijk artiest!” zei Laurette. „Hij weet wat een goed schilderij is; hoorde dat hierboven een atelier was en liet vragen, of hij mijn schilderijen mocht komen zien. Hij is Parijzenaar!” lachte Laurette.

— Une grande artiste doit s'habiller comme une reine!

„Ondanks dat zijn gedistingueerde clientèle nog altijd even groot is, zijn er geen contanten. Maar monsieur van der Leye bewondert mijn bloemstukken. Hij móést mijn anemonen hebben en een van mijn stillevens! De koop is zoo goed als gesloten. Ik kan een avondtoilet krijgen en een wintermantel met astrakan kraag.

Ik zal je laten zien.”

Laurette ontsloot haar kast. Ze haalde er een zeer élégante avondjapon uit, zwarte zijde, met een crème-kleurig kanten schouderstuk en kanten mouwen.

„Prachtig!” zei ik verrukt. „Die zal je staan! Nu moet je je er ook eens ergens mee vertoonen.”

„Ik geloof,” zei Laurette peinzend, „dat ik een zelfportret zal maken.”

Ik zag in haar oogen een visie van wat dit schilderij eens zou worden. Ik zag naar de mooie, matblonde tint van haar golvend haar, met een enkel, nog haast onzichtbaar zilveren vlokje langs de slapen....

„Dit is mijn wintermantel!”

Een slanke, gedistingueerde Laurette stond voor mij.

Ik leunde wat achterover, om haar wat meer op mijn gemak te bekijken. Ineens een zacht gekraak.... bijna was ik tegen den schildersezal aangekomen, en de vaas....

Twee pooten van den leuningstoel, waar zoogenaamd nog niets aan mankeerde, waren bezweken. Laurette was eerst hevig geschrokken, toen lachten wij beiden opnieuw.... tot huilens toe....